

Perhoseet

"Hei, mikä fiilis?"

Suljen sekunniksi silmäni, kun kuulen hänen äänensä takanani.

Vatsaan lepattaa samalla noin 96 perhosta, yksi jokaiselle päivälle, jonka ajan olen suunnitellut tätä. Halunnut tätä.

Käännyn, ja siinä hän on. Beiget chinot, ruskea takki, tukka villinä pehkona, joka tuntuisi käteeni karhealta. Silmälasien takana silmät hymyilevät.

Minäkin hymyilen.

"Ihan hyvä", sanon. "Ei ainakaan ollut tylsää. Aivot työstää näitä varmaan koko yön." Niin varmaan, ajattelen. Aivoni työstävät ihan muita asioita, jos ylipäättään toimivat.

Hän nauraa. "Joo, samoin." Hän vilkaisee olkansa yli sinne, minne hän lähtisi, jos olisi matkalla kotiin. Ilta on jo hämärtyvässä, ja

päivä on ollut pitkä. "Nähdään huomenna?" hän sanoo ja tekee sanoistaan kysymyksen.

Olen suunnitellut tätä, halunnut tätä. Se pitää tehdä nyt.

Perhosten siivet vatsassani eivät enää kutittele vaan iskevät, ja sydämeni kiihtyy. Se *pitää* tehdä nyt.

"Joo, mut hei", sanon nopeasti ennen kuin hän ehtii ottaa suunnan kotiinsa. "Olisko sulla hetki aikaa jutella?"

Hän pysähtyy, hänen katseensa saa minut värisemään. "Toki. Mitä olis?" hän kysyy.

Kämmeniäni pistelee ja pää kumisee tyhjyyttään. Mistä pitäisi aloittaa? Kaikki harjoittelemani lauseet ovat kaikonneet.

Kuvitelmissani se ei koskaan käynyt näin, se ei koskaan ollut näin vaikeaa. Luulin ottaneeni huomioon vaikeuteni saada sanat ääniksi, mutta en selvästikään ottanut.

Hänen kulmakarvansa kohoavat odottavasti. Hän on vaalea sillä tavalla kuin suomalaiset ovat vaaleita. Tukka ja kulmat ovat

molemmat maantienvärisiä. Silmät ovat puhtaan siniset, niiden tunturijärven sävy hohtaa pimeässä marrasillassa. Ajattelen kaikkia niitä asioita, jotka ovat meille yhteisiä. Kuuntelen hänen ajatuksiaan ja osaan rakentaa niiden varaan molempia kiihdyttävän, innostavan ja lopulta tyydyttävän keskustelun.

Alavatsaani polttaa, joudun taistelemaan, että hengitykseni pysyy hiljaisena.

”Mä tota. Mä olen ihan kauhean ihastunut suhun”, saan lopulta pudotetuksi suustani. Sanojen myötä sydämeni hakkaa niin kovaa, että poskeni kuumenevat.

Hän katsoo minua kaksi sekuntia liian pitkään, kuin ei ymmärtäisi, mitä hänelle sanoin. Sitten hänenkin kasvonsa punertuvat.

”Muhun?” hän sanoo, ja hänen äänensä on niin käheä, että hän selvittää kurkkuaan.

Nyökkään.

Hän tietää yleensä, mitä pitää sanoa. Nyt näen, miten hän miettii, on sanomaisillaan jotain ja jättääkin sanomatta. Miksi hän tekee niin? Eikö osaa torjua? Lukea omia tunteitaan? Hän on aina tullut luokseni niin itsevarmana, hän on yleensä tehnyt aloitteen keskusteluillemme, koska en itse siihen kykene. Olen ajatellut, että hän pitää keskusteluistamme. Silloin kerran hän yritti pyytää minua kahvilaan kanssaan. Vai tulkitsinko väärin hänen sanansa? Jos niiden takana ei ollutkaan mitään?

”Niin. Mä ajattelin”, sanon, kun hän edelleen jumittaa, ”että mentäiskö vaikka kahville joskus. Tai siis mä juon teetä, mutta sä taidat tykätä kahvista.”

Hän naurahtaa, ja katulampusta loistava valo heijastuu hänen silmistään. ”Mulla olis teetä kotona”, hän sanoo.

Enkä voi lopettaa hymyilemistä. Kun lähdemme kävelemään, hän tulee niin lähelle, että hänen kämmenselkensä hyväilee omaani joka askelella kuin perhosten samettiset siivet.